

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 16 lutego 2023 r.

DIH-4.707.2.2023TN

DECYZJA DIH-IV-3/2023

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), , zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 7 stycznia 2023 r. wniesionego przez Pana Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ZAKŁAD HANDLOWO - PRODUKCYJNY Z. W. w O. nad W., od decyzji Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy nr DT-69/2022 (sygn. akt DT.8361.192.2022) z 8 grudnia 2022 r. wymierzającej w/w przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 300 zł (słownie: trzysta złotych), w związku z naruszeniem obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, które to naruszenie polegało na niewidocznieniu w miejscu sprzedaży detalicznej ceny jednostkowej w przypadku 48 towarów,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia Kujawsko-Pomorskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy.

UZASADNIENIE

W dniu 11 stycznia 2023 r. do Zachodniopomorskiego WIIH wpłynęło odwołanie z dnia 7 stycznia 2023 r., które zostało wniesione przez Pana Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ZAKŁAD HANDLOWO - PRODUKCYJNY Z. W. od decyzji Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy, zwanego dalej „Kujawsko-Pomorskim WIIH”, nr DT-69/2022 (sygn. akt DT.8361.192.2022) z 8 grudnia 2022 r. wymierzającej w/w przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 300 zł, w związku z naruszeniem obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach polegającym na niewidocznieniu w miejscu sprzedaży detalicznej ceny jednostkowej w przypadku 48 towarów.

Decyzja Kujawsko-Pomorskiego WIIH została doręczona stronie 27 grudnia 2022 r., natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 9 stycznia 2023 r.

Pismem z dnia 12 stycznia 2023 r. Kujawsko-Pomorski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 10-11 października 2022 r. przez inspektorów reprezentujących Kujawsko - Pomorskiego WIIH w sklepie w O. nad W. przy ulicy O., należącym do przedsiębiorcy Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ZAKŁAD HANDLOWO - PRODUKCYJNY Z. W. poddano sprawdzeniu 100 towarów na ok. 400 stanowiących ofertę handlową produktów branży żywnościowej w tym: 65 towarów w opakowaniach jednostkowych (przetwory zbożowe, przetwory owocowo-warzywne, napoje, koncentraty, przyprawy, oleje, przetwory mleczne) oraz 35 towarów oferowanych luzem (owoce i warzywa, wyroby cukiernicze). Stwierdzono naruszenie obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach z uwagi na niewidoczność w miejscu sprzedaży detalicznej ceny jednostkowej w odniesieniu do 48 towarów. Zakwestionowane towary to były przyprawy, fixy i zupy w proszku, ryż, kasze, wody mineralne i źródlane, produkty do wypieków, ketchupy, musztardy, dżemy, powidła i konfitury, chrzan, koncentrat pomidorowy, sosy w słoikach. „Zestawienie towarów zakwestionowanych w zakresie sposobu uwidaczniania cen jednostkowych (...)” stanowi załącznik do protokołu kontroli. Przebieg i ustalenia poczynione w toku kontroli zostały opisane w protokole podpisanym przez inspektorów w obecności kontrolowanego w dniu 11 października 2022 r. Kontrolowany podpisał protokół ale odmówił jego odebrania twierdząc, że „zostały uzupełnione wymogi w oparciu o ustawę o informowaniu o cenach towarów i usług.” W przeświadczeniu przedsiębiorcy protokół powinien być „ostatnim etapem kontroli” i nie powinien prowadzić do „skutków w postaci kary administracyjnej”.

W dniu 11 października 2022 r. strona przedstawiła również uwagi do protokołu kontroli. Uwagi zostały wniesione bezpośrednio do protokołu kontroli.

W protokole kontroli w pozycji „Kontrolowany odmówił podpisania protokołu kontroli z powodu:...” strona dopisała odręcznie ”iż zostały uzupełnione wymogi w oparciu o ustawę o informowaniu o cenach towarów i usług w związku z tym przedsiębiorca uznaje, że protokół jest ostatnim etapem kontroli i nie powinien ponosić skutków w postaci kary administracyjnej”. Dalej strona wskazała: „nie przyjmuję protokołu w związku z dalszym biegiem administracyjnym sprawy. Uważam, że zakończona kontrola i spisany protokół jest ostatecznym biegiem administracyjnym.” Ponadto w protokole kontroli w miejscu „uwagi kontrolowanego do protokołu kontroli” strona wskazała „Osoby kontrolujące stwierdzają prawidłowość kontroli. Wszystkie usterki zostały usunięte w trakcie przeprowadzenia kontroli”.

Pismem z 13 października 2022 r. doręczonym stronie w dniu 2 listopada 2022 r. Kujawsko-Pomorski WIIH ustosunkował się do uwag do protokołu kontroli, stwierdzając, że pozostają one bez wpływu na ustalony w toku kontroli stan faktyczny. W dniu 2 listopada 2022 r. doręczono skutecznie stronie również protokół kontroli.

Mając na uwadze stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości Kujawsko-Pomorski WIIH pismem z 10 listopada 2022 r. zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Jednocześnie organ poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, na podstawie art. 10 § 1 KPA stronie biorącej udział w postępowaniu przysługuje prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Pismem tym organ I instancji zażądał przekazania informacji o wysokości obrotów i przychodu osiągniętych w ostatnim zakończonym roku rozliczeniowym.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, ograniczając się do przekazania żądanych informacji w formie udostępnienia PIT-36 w dniu 7 grudnia 2022 r.

Strona wniosła odwołanie od ww. decyzji.

Strona w swoim odwołaniu wniosła o anulowanie nałożonej kary pieniężnej. W ocenie strony nałożona kara jest bezprzedmiotowa, ponieważ osoby kontrolujące stwierdziły prawidłowość przeprowadzonej kontroli. Strona usunęła wszystkie usterki w trakcie kontroli. Nałożona kara jednocześnie zaprzecza ustaleniom inspektorów, którzy w protokole stwierdzają prawidłowość przeprowadzonej kontroli oraz usunięcie wszystkich usterek. Naruszenie obowiązku z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach zostało załatwione w trakcie kontroli, z tego względu nie może stanowić podstawy prawnej do nałożenia kary administracyjnej.

Prezes Urzędu pismem z 19 stycznia 2023 r. zawiadomił stronę o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma. Strona nie zajęła stanowiska w sprawie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie strony zasługuje na uwzględnienie ale z i innych względów niż przywołane przez stronę w odwołaniu.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do brzmienia art. 138 § 2 KPA organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy uwzględnić przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Organ odwoławczy jest również zobligowany do określenia wytycznych w zakresie wykładni przepisów, których błędnej wykładni dokonał organ I instancji w zaskarżonej decyzji (art. 138 § 2a KPA). W świetle tej regulacji organ odwoławczy może wydać decyzję kasacyjną, gdy organ I instancji przy rozpatrywaniu sprawy nie przeprowadził w ogóle postępowania wyjaśniającego lub naruszył przepisy postępowania w stopniu uzasadniającym uznanie sprawy za niewyjaśnioną i przez to niekwalifikującą się do merytorycznego rozstrzygnięcia przez organ II instancji (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 lutego 2017 r.; sygn. akt II OSK 1386/15). Należy przy tym podkreślić, że rozstrzygnięcie kasacyjne może zapaść wyłącznie w sytuacji, gdy wątpliwości organu II instancji co do stanu faktycznego nie da się wyeliminować w trybie art. 136 KPA.

Zwrot "konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy", będący podstawą zastosowania art. 138 § 2 KPA jest równoznaczny z brakiem przeprowadzenia przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części, co uniemożliwia rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. W okolicznościach tej konkretnej sprawy wydanie decyzji odwoławczej typu merytorycznego naruszałoby zasadę dwuinstancyjności, określonej w art. 15 KPA.

Przedmiotem odwołania jest „anulowanie nałożonej kary pieniężnej”. W ocenie strony nałożona kara jest bezprzedmiotowa, ponieważ osoby kontrolujące stwierdziły prawidłowość przeprowadzonej kontroli. Strona usunęła wszystkie usterki w trakcie kontroli. W ocenie strony stwierdzenie w protokole kontroli prawidłowości przeprowadzonej kontroli oraz usunięcie wszystkich usterek nie stanowi naruszenia obowiązku z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, ponieważ zostało ono załatwione w trakcie kontroli i z tego względu nie może stanowić podstawy prawnej do nałożenia kary administracyjnej. Zarzuty zawarte w odwołaniu są zbieżne z uwagami wniesionymi odrębnie przez stronę do protokołu kontroli.

Organ I instancji udzielił pismem z dnia 13 października 2022 r. odpowiedzi na uwagi do protokołu kontroli opisując procedurę kontroli zawartą w art. 18 ustawy o Inspekcji Handlowej. Na tym etapie organ I nie zidentyfikował prawidłowo przedmiotu uwag do protokołu kontroli i nie odniósł się do kwestii podnoszenia argumentu przez stronę zaprzestania naruszania prawa przez przedsiębiorcę.

Kujawsko-Pomorski WIIH decyzją nr DT-69/2022 (sygn. akt DT.8361.192.2022) z 8 grudnia 2022 r. wymierzył w/w przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 300 zł w związku z naruszeniem obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach polegającym na niewidocznieniu w miejscu sprzedaży detalicznej ceny jednostkowej w przypadku 48 towarów. Decyzja ta nie zawiera w swoim uzasadnieniu rozważenia przesłanek odstąpienia od wymierzenia kary, o których mowa w art. 189f KPA. Strona literalnie nie wskazała ani w uwagach do protokołu kontroli ani w odwołaniu, że stronie chodzi o instytucję odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA. Obowiązkiem strony nie jest konkretyzacja normy prawnej. Natomiast to obowiązkiem organu jest dokonanie subsumcji. Niemniej jednak konsekwentne przywoływanie przez stronę, że wszystkie usterki zostały usunięte w trakcie kontroli można by potraktować jako spełnienie przesłanki zaprzestania naruszania prawa, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA, do czego organ powinien się odnieść w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Organ I instancji w swojej decyzji pominął całkowicie obowiązek rozważenia przesłanek z art. 189f § 1 pkt 1 KPA, pomimo faktu, że taki obowiązek został nałożony na organy nowelizacją KPA z 2017 r. Określone w art. 189f § 1 pkt 1 KPA przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary nakładają na organy obligatoryjny obowiązek ich rozważenia przed wydaniem decyzji wymierzającej administracyjną karę pieniężną.

Rozważenie pozostałych przesłanek z przepisów z art. 189f odnosi się do fakultatywnego ich stosowania przez organ I instancji. W przypadku niezastosowania odstąpienia od wymierzenia kary subsumcja stanu faktycznego do tych przepisów powinna znaleźć swoje odzwierciedlenie w decyzji I instancji. Decyzja merytoryczna organu I instancji nie zawiera w swojej treści przywołania tych przepisów, co oznacza, że organ przed wydaniem decyzji wymierzającej administracyjną karę pieniężną nie rozważył odstąpienia od wymierzenia kary. Zarzuty strony ewidentnie należy wiązać z niezastosowaniem przez organ I instancji art. 189f § 1 pkt 1 KPA i z ewentualnym przyjęciem, że strona spełniła przesłankę zaprzestania naruszania prawa, ponieważ strona w trakcie kontroli usunęła wszystkie nieprawidłowości, co strona konsekwentnie podnosi. Ten argument strony, który jest istotny dla sprawy, powinien zostać przeanalizowany przez organ I instancji i powinien znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji I instancji. W ocenie Prezesa Urzędu, organ I instancji naruszył obowiązek wynikający z art. 107 § 3 KPA co do podania uzasadnienia faktycznego i prawnego decyzji, przez co naruszył również zasadę przekonywania wskazaną w art. 11 KPA.

W swoim wyroku z dnia 17 października 2022 r., sygn. akt III SA/GI 129/22 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach orzekł:

„Jeżeli uzasadnienie decyzji jest lakoniczne i zdawkowe, a tym samym nieprzekonujące i jako takie wymyka się spod kontroli Sądu, to oznacza, że organ nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 107 § 3 KPA co do podania uzasadnienia faktycznego i prawnego decyzji, przez co naruszył również zasadę przekonywania wskazaną w art. 11 KPA. Te naruszenia mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy powodują, że zaskarżona decyzja nie może pozostać w obrocie prawnym.”

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy, będący podstawą zastosowania art. 138 § 2 KPA, jest równoznaczny z brakiem przeprowadzenia przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego w całości, co

uniemożliwia rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Prezes Urzędu nie może wydać decyzji merytorycznej, podczas gdy organ I instancji, na którym ciąży obowiązek uprzedniego rozważenia przesłanek odstąpienia od wymierzenia kary z art. 189f § 1 pkt 1 KPA przed wymierzeniem kary na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, takiej analizy w swojej decyzji nie przeprowadził.

Zgodnie z art. 189f § 1 KPA Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa lub

2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony Organ administracji publicznej lub Strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Aby można było zastosować odstąpienie od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA jednocześnie powinny być spełnione dwie przesłanki: znikoma waga naruszenia prawa jak i zaprzestanie przez stronę naruszania prawa. Pierwsza przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 1 KPA odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa. Ustawodawca jako pierwszą przesłankę wskazał znikomą wagę naruszenia prawa ale poprzez spójnik „a” wzmocnił ją następną przesłanką odnoszącą się do zaprzestania naruszania prawa, co należy rozumieć w ten sposób, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa ma zastosowanie o ile strona zaprzestanie naruszania prawa. Powyższe oznacza, że obydwie przesłanki są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też art. 189f § 1 pkt 1 KPA należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Tym samym zaistnienie jednej przesłanki np. zaprzestania naruszania prawa nie jest wystarczające do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. W kwestii oceny przesłanki zaprzestania naruszania prawa wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w swoim wyroku z 18 sierpnia 2020 r. (sygn. akt II GSK 497/20):

„W relacji do daty ustanowienia obowiązku (...), jego prawidłowe wykonywanie przez strony skarżące, jak wynika to z oświadczenia z dnia (...) i zawartej w nim deklaracji, należy datować (dopiero) na moment wskazany w tym oświadczeniu.”

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu społecznego, czyli interesu konsumentów.

Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy". W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego. Chodzi tu o realizację w odniesieniu do sankcji administracyjnej funkcji ochronnej polegającej na ochronie wartości realizowanych przez normy prawa administracyjnego oraz funkcji pomiaru wagi chronionego dobra mierzonej stopniem dolegliwości sankcji administracyjnej w relacji do społecznej wagi chronionych wartości. (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 września 2022 r., sygn. akt II GSK 744/19).

Odnosząc się od chronionych wartości i dóbr, to zostały one określone w ustawie o informowaniu o cenach w powiązaniu z motywami (1), (2) i (6) dyrektywy 98/6/WE

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz.UE.L Nr 80, str. 27).

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że z uwagi na zarzuty strony zawarte w odwołaniu, które ewidentnie odnoszą się do zarzutu niezastosowania przez organ I instancji instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, nie odniesienie się do art. 189f § 1 pkt 1 KPA przez organ I instancji w wydanej przez ten organ decyzji wymierzającej karę stanowi błąd ustaleń faktycznych poprzez pominięcie w decyzji I instancji istotnych dla strony kwestii, konsekwentnie podnoszonych przez stronę.

Powyższe nie oznacza, że wydanie decyzji kasacyjnej przez Prezesa Urzędu stanowi ocenę czy konkretne przepisy prawa materialnego powinny w danej sprawie stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia o określonej treści, czyli decyzji na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 KPA. Decyzja kasacyjna zawiera ocenę, że konieczność zastosowania lub niezastosowania danych przepisów prawa, a przed wszystkim art. 189f § 1 pkt 1 KPA, skutkuje koniecznością przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w określonym zakresie.

W swoim wyroku z dnia 28 września 2022 r., sygn. (III OSK 1845/22) Naczelny Sąd Administracyjny orzekł

„Zastosowanie lub wykładnia przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia danej sprawy administracyjnej może mieć zasadnicze znaczenie dla ustalenia, czy konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, a zatem czy doszło do naruszenia przepisów postępowania w stopniu uzasadniającym wydanie decyzji kasacyjnej. (...) Nie jest to zatem ocena, czy konkretne przepisy prawa materialnego powinny w danej sprawie stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia o określonej treści, ale ocena, czy konieczność zastosowania danych przepisów prawa materialnego skutkuje koniecznością przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w określonym zakresie”.

Przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w całości, w sytuacji gdy nie zrobił tego organ I instancji, mogłoby naruszać wynikającą z art. 15 KPA zasadę dwuinstancyjności postępowania, bowiem oznaczałoby przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego tylko w jednej instancji - w odwoławczej - a nie w dwóch instancjach. Przeprowadzenia takiego postępowania na etapie wydawania decyzji I instancji zabrakło.

A rozważenie przesłanek odstąpienia od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA ma wpływ na treść rozstrzygnięcia, ponieważ gdyby organ I instancji doszedł do przekonania, że w sprawie doszło do jednoczesnego spełnienia dwóch przesłanek zaprzestania naruszenia prawa i znikomej wagi naruszenia prawa, to wydanie zaskarżonej decyzji byłoby bezprzedmiotowe i organ wtedy powinien wydać decyzję w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Organ odwoławczy jest również zobligowany do określenia wytycznych w zakresie wykładni przepisów, których błędnej wykładni dokonał organ I instancji w zaskarżonej decyzji (art. 138 § 2a KPA). Tym samym w ocenie Prezesa Urzędu, Kujawsko-Pomorski WIIH powinien ponownie przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w niniejszej sprawie, rozważyć czy w sprawie nie zachodzą przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary, o których mowa w art. 189f KPA. Powyższe powinno znaleźć swoje odzwierciedlenie w treści decyzji wymierzającej karę lub w treści decyzji o odstąpieniu od wymierzenia kary pieniężnej. Z uwagi na nieprzeanalizowanie przesłanek w zakresie odstąpienia od wymierzenia kary, wydanie przez organ I instancji w stanie faktycznym sprawy decyzji wymierzającej karę było przedwczesne i godzi w prawo skarżącego do rzetelnego rozpatrzenia sprawy.

Na tej podstawie Prezes Urzędu uchyla w całości decyzję Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy nr DT-69/2022 (sygn. akt DT.8361.192.2022) z 8 grudnia 2022 r. i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia Kujawsko-Pomorskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy,

ponieważ zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, w szczególności art. 15 KPA i art. 189f § 1 pkt 1 KPA a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej